

[Alfred Jensen.]

for at flytte ind i tilskudsbyggeriet. Hvorfor? Fordi det er for dyrt. Det er muligt, at en enkelt har en ordentlig lejlighed, men det store flertal bor i dårlige, uhumske lejligheder, simpelt hen fordi de ikke har råd til at flytte ind i de lejligheder, som de burde have — det, der var lovens formål. Ser vi på, hvordan det i øvrigt var, viser det sig, at af forsørgere med mange børn og med over 14 000 kr. i indkomst det pågældende år boede 41 pct. i tilskudslejligheder. Det siger os jo noget om, at der ikke har været ydet lån eller tilskud nok til de formål, der tilsigtes med loven, og som jo altid har stået som det, man stræbte efter at få opfyldt ved boligstøtte-loven. Det er ting, vi må tage i betragtning, når vi diskuterer disse problemer. Når vi ikke kom længere med den tidligere boligstøttelovgivning, som jo gav meget mere, som havde en lånegrænse op til 97 pct., som i en periode gav meget billige statslån, hvordan skal vi så — med den lovgivning, vi har nu — klare de problemer, som ikke var blevet løst under gunstigere omstændigheder?

Jeg ville ikke have karakteriseret administrationen af denne lov så stærkt, som det ærede medlem hr. Carl P. Jensen gjorde ved at citere arkitekt Arctanders artikel. Men når det nu er gjort, så må man vel rejse spørgsmålet: hvad gør vi så for at få ændret misforholdet? Hvad gør vi for at sikre, at den lov, der forsvandt 1. oktober 1959, bringes frem og bringes i anvendelse? For øvrigt forekommer det mig, at det her fremførte er en så skarp kritik af den højtærede boligminister og af regeringen, at man sjældent har stået over for en kritik af en sådan styrke, idet man faktisk hævder, at loven er blevet saboteret. Efter de bemærkninger, som det ærede medlem hr. Carl P. Jensen her har fremsat, må det være regeringsblokkens og regeringens sag at få denne lov administreret mere efter dens formålsparagraf, end tilfældet har været hidtil.

Jeg må forstå motiverne til de her foreliggende forslag om ændringer som udtryk for, at man frygter, at regeringen under pres fra lejerner og fra boligforeningerne kunne henfalde til at udnytte loven bedre, end det er sket indtil nu. Vi har den opfattelse,

at noget sådant bør ske, og er der nogen mulighed for — hvad jeg må formode efter det ærede medlem hr. Carl P. Jensens udtalelser — at loven kan administreres bedre, så må man drage omsorg for at stille de midler til rådighed, som er nødvendige for, at de mindrebemidlede kan få lejligheder, der svarer til deres behov og deres indtægter.

Der er af ordførerne udtrykt velvilje over for tanken om, at dette forslag sendes i udvalg, for at man dér kan forhandle om de spørgsmål, der ligger bag forslagsstillernes forslag til beslutning. Jeg forstår egentlig ikke, hvorfor man vil have en sådan forhandling, al den stund de udtalelser, der er fremsat, kun kan tydes på den måde, at der vil blive givet blank afvisning. Jeg kan forstå, at det ærede medlem hr. Carl P. Jensen og andre, mig selv indbefattet, benytter denne lejlighed til at fremhæve lejernes og dermed også samfundets interesse i denne sag, idet man påviser nødvendigheden af, at der sker ændringer, ikke i den retning, som forslagsstillerne ønsker, men i retning af det, som boligforeningerne har udtalt sig for her ved årsskiftet, men på denne baggrund forekommer det mig ikke betimeligt at sende et sådant forslag i udvalg. Det ville være mere rimeligt, om man udarbejdede et helt nyt forslag. For man kan vel ikke fra udvalgets side fremkomme med et forslag, som siger noget helt andet end det forslag, som foreligger her? Jeg ved, at noget sådant før har været tilfældet; at det, der er kommet ud af en udvalgsforhandling, har ligget noget fjernt fra det forslag, som forelå til forhandling her på bordet i første omgang. Jeg ved også, at folketingets højtærede formand har udtrykt betænkelighed ved, at man ændrede så meget ved et forslags indhold, at der blev tale om et helt nyt forslag. Derfor vil vi ikke støtte forslaget om, at denne sag sendes til forhandling i et udvalg. Vi mener, dette forslag må afvises af folketinget, og at regeringen bør tage fat på at råde bod på de skader, der er sket som følge af den lovgivning, der gennemførtes i december 1958 — en lovgivning, som, forstår jeg, virkede nogenlunde indtil 1. oktober 1959, men som derefter ikke opfyldte sin hensigt. Jeg henstiller derfor, at man drager omsorg